

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένος νέτος ακέτος.**

Π. Τι έπαθες, βρέ Φασουλή, και τσιμουδιά δέν βγάξεις και κουρασμένους κι' άδρανής στά μάτια με κυττάξεις;
Φ. Βρέ άρρώστ με ήσυχο εις τό πολύ μου χάλι ... δέν έχω γλώσσα, Περικλή, και νοι εις τό κεφάλι.
Π. Μήν κάνης, βρέ, τόν άρρωστο και άρχισε τή λίμα.
Φ. Θαρρό πώς έγιναι κι' έγώ της ήμφλουέντζας θυμα.
Π. Και ήμφλουέντζα τί έστί;
Φ. 'Αρρώστια, βρέ κενέηη, πού σου χαλά τήν όρεξη και όλο σου τό κέφι, ένα συνάχι δυνατό πού δύνάχει κάθε βρόμα και γεύσιν δέν αισθάνεσαι παντάπασιν στό στόμα.
Και άν κωθής, βρέ Περικλή, έντός των όπνομων και άν φοφίμια σκουτουφήξ καταμεσής των όρρών, και άν εισέλθης κι' εις αυτούς του Χόρν τους άπάτους, εις τήν άρχαίαν φυλακήν εκείνην του Σικράτους, 'στό μέγα σύρρητριον τό του Κοινοβουλίου, κι' εις κάθε μέρος σεαστόν αυτού του Βασιλείου, εις τήν Αόλην, εις τήν Βουλήν, εις τόσα 'Υπουργεία, εις Λύκεια έπίσημα και Παρθενάγεια, εις μέγαρα ύψηραφή των νέων 'Αθητών, εις τάς αιθούσας τάς χρυσάς κυρίων ευγενών, πού έχου εις τάς χείρας των τό λύειν και δεσμεΐν, καθόλου δέν αισθάνεται ή μήτη σου όσημήν.
Τά δού πλατεζά ρουθούνια σου δέν τό σφαλζε σαν πρώτα, δέν άναπνεις, Περικλή, των νησιτικών τά χρώτα, άλλ' ούτε τά ρεύματα 'Υπουργικών χορτάτων, ρητόρων και πατριωτών εκ των φιλογερμάτων, τους ρύπους όλων των όδων και των πεζόδρομών, τά φάσφορα, τέλλικαίκα, τάς βρόμας των τιμών, των γυναικίων τάρματα και των σπργάνων νέων, τά έλη και τά τέλματα ευεργετιών γενναίων, τήν άρετήν τήν άσπιλον των φιλανθρώπων οικων, τήν ζύουσαν αλήθειαν των ιεροκηρύκων, τάς άποφύσεις τάς σοφάς λογίων έξαρέτων, έπιστημόνων έμβριθών, πανσόφων Περικλέτων.
'Ο νόσος σύ εύλογητή και έντος μακαρία!...
Τού ρούθωναί μου δέν κτυπά τσαύτη ρυπαρεία.

και να έμβάινω έμπορώ παντού της κοινωνίας, χωρίς να έχω, Περικλή, άνάγκην άρμονίας.
'Αλλ' όμως τά καθέκαστα της νόσου δέν σου είπα ...
ό Δάγγιος ό πυρετός συνήτησε τήν Γρίπα και μ' όργανισμόν άμφοτέροι συνενωθέντες τόσο της ήμφλουέντζας, Περικλή, έγέννησαν τήν νόσον, κι' εκείνη με ταχύτητα διάβραμε πολλήν τήν Δύσην τήν άπέραντον και τήν 'Ανατολήν. προσβάλλει δέ, ως έμαθα, μετά μεγάλου θάρρους και Αδικοκράτορας τρανούς και Βασιλείς και Τσάρρους, κι' έν γίνει κάθε άνθρωπον ή φέροντα πορφύραν, ή έπαιτούντα καθ' όδον με Γκαρβαρίτου λύρα, παρηγοροδομαι δέ κι' έγώ, τό σκόβαλον του κάρου, διότι έχω τήν αυτήν ασθένειαν του Τσάρου, και φειθυρίζω μόνος μου έν δόχως στέμμα τρέχω, άν με τόν 'Ισάρον, Περικλή, οδέν κοινόν δέν έχω, άλλ' όμως έμπορώ κι' έγώ και πώς της της θνητός να πάθω τήν ασθένειαν πού πάσχει και αυτός.
Μία μονάχ' ασθένεια τους πάντας έξισού κι' ό Τσάρρος θύμα γίνεται κι' ό μπεγλιδάνης σύ, συναδελφούδαί τό μικρόν με τό μεγάλο πλάσμα, και ούτω πως, βρέ Περικλή, σμικρύνεται τό χάσμα, όπου κωφείει πάντοτε 'στην γήν αυτήν τήν πλέον πάντα σκηπητοχών Κίαισαρ κι' έμένα τόν ζητιάνονα.
'Αλλ' όρεξί δέν μουμίαι να σου πολυμιλώ ...
οί βουλευταί μας έφυγαν ... άς πάνε 'στο καλό ...
ό δέ Προϋπολογισμός άπέμεινε 'στο κρύα και δολού δέν άφέλησε ή τόση ρητορεία.
'Ο Θεοδωράνης έχασε ταύτά με τό καλό κι' άν ό Τρικοΐτης, Περικλή, τήν ήμφλουέντζαν πάθω δέν θά 'μφορέο' ή μήτη του να μωρισθί κανένα παρήγορον περίσσομα γιά όλους και γιά μένα.
'Αλλ' όμως άς μη χάσωμεν τήν αγαθήν έλπίδα και δή άς μακαρίσωμεν τήν δύσμορον πατριδα, διότι πλέον θά έλθου μετά τό νέον έτος και τότε τήν συζήτησαν θ' άρχίσωμεν άνέτως, κι' ό Θεοδωρήθ θά κόβεται από της ρεβερέντζας και θά περάσουν πυρετοί και γρίπες κι' ήμφλουέντζας, πιστεύω δέ κι' έγώ και σύ και όλ' οι πατριώται πώς δέν θά έχου, Περικλή, καταρροήν ως τότε, κι' ευκόλος θά μωρίζωται των βουλευτών τάς βρόμας και θά έκέρφου εν' αυτών τάς σωστικές των γνώμας.
Μά παρατέρα πήγαινε ... τό στόμα θά σφαλσω ...
μου έρχονται φτερνήματα και θά ό πιτσόλιου.
Θεί μου, τί κατάστασις! ...
Π. Τι κάνεις, βρέ γαιδοορι;
τά σάλια σου πιτσόλιαν τήν παστροκή μου μούρη.
Φ. 'Ο δολός, βρέ Περικλή, μου 'πήρε τόν πατέρα ...
θά φτερνιστώ πολλας φοραίς και τρέβα παρατέρα.
Π. Στεμάτα 'λίγο, μασκαρά ...
Φ. Πονούν τά κόκαλά μου ...
ή μήτη τρέχει κρουνηδόν ... δέν είμαι στά καλά μου.
Ριγώ, κρύωνα, δώσε μου άμέσως μζά βελόντζα ...
Π. 'Όσοι καμπόσις ματσουκαίς, βιάζομαι ήμφλουέντζα.